

De sub puterea întunericului la Dumnezeu

În copilăria mea am avut parte de părinți lipsiți de dragoste, de abuz sexual, de droguri și prostituție. Însă lucrul cel mai tragic era că familia mea făcea parte dintr-un cult satanic, căruia eram obligată să-i slujesc și eu. Dacă povestesc aici despre mine, nu este pentru ca să șochez pe cititori, ci să arăt cum Dumnezeu poate să vindece și să conducă pe calea cea dreaptă chiar și o viață distrusă.

Copilăria timpurie

M-am născut în anul 1977. Primii patru ani i-am trăit în Hessen, împreună cu părinții și cu fratele meu, mai mare cu doi ani decât mine. Pe atunci tatăl meu era plecat adesea în delegație. Mama folosea timpul acesta spre a se întâlni cu alți bărbați. Când el a aflat că ea îl înșeală, a bătut-o și mai mult ca înainte. Pe mine mă obliga să fiu de față când o bătea și o viola. Când nu era mama acasă, mă viola pe mine. Mama mea știa lucrul acesta, dar se pare că nu avea nimic împotriva. Îmi aduc aminte de cele întâmplate numai începând cu vârsta de trei ani, de cele întâmplate mai înainte numai în mod fragmentar.

La vârsta de patru ani a venit bunicul din partea mamei, și într-o seară ne-a luat la el la Augsburg, deoarece mama nu mai suporta violența în căsnicie. Mai târziu, la divorț, tata a vrut neapărat să aibă el grijă de mine. El mă considera proprietatea lui. Judecătorul a hotărât însă altfel. Noi am rămas la mama, trebuia însă să-l vizităm pe tata la fiecare două săptămâni. Între timp tata se căsătorise cu o femeie care avea șapte copii, din care patru fete. Când eram la el în vizită, dormeam în cameră cu cea mai mică dintre fete. Și tata a venit iarăși și ne-a violat, pe fata adoptivă și pe mine. Nici în această căsnicie nu trebuia să-și ascundă tendințele lui perverse.

Cultul numit „familie“

În Augsburg, unde crescuse mama, erau toate cunoștințele ei anterioare. Una dintre prietenele ei era cunoscută pentru puterile ei supranaturale. Cu ea încep amintirile mele despre acele întruniri groaznice, în care oamenii se închinau Satanei. Eram obligată să particip și eu la ele. Se întâlneau noaptea la ferma unui membru sau în pădure. Lucrurile care aveau loc acolo sunt așa de groaznice, încât mult timp n-am putut să vorbesc despre ele. Ele nu pot fi confundate cu întâlnirile panchiștilor, care se îmbracă din convingere în negru și se întâlnesc în cimitire.

În cultul în care am crescut eu, te naști de regulă în el. Spre exemplu, alături de mama, aproape toate rudele mele făceau parte din el. Organizația are o structură strict ie-

rarhică. Membrii de la conducerea lui au contacte strânse cu culte și loji secrete asemănătoare din țară și din străinătate. Multe dintre ele sunt active în prostituție, trafic de copii și droguri, cât și în domeniul pornografiei (brutale sau pedofile). Cea mai mare poruncă a cultului este să nu afle nimeni din afara cultului ceea ce se întâmplă acolo; nu se știe aproape nimic despre aceste grupuri. Se pare că au o foarte mare influență în cercurile înalte economice și politice. Baza colaborării se află în bani, putere și perversiuni sexuale. Mulți dintre clienți sunt filmați în timpul practicilor lor sexuale perverse, și pot fi astfel șantajați mai târziu. Cine vrea ca tendințele lui pedofile și faptele lui brutale să fie făcute publice? Copiii sunt învățați de mici că cultul, care în cazul nostru se numea „familie“, are cea mai mare autoritate. Ei sunt educați intenționat astfel, pentru ca mai târziu și ei să slujească cultului. Pentru aceasta se folosesc diferite tehnici combinate (cum ar fi condiționare, manipulare, electroșocuri, hipnoză sau droguri) și diferite metode de tortură, cum ar fi violări repetate și abuz corporal. Prin ele se intenționează distrugerea modului de gândire, de simțire și de comportare al copiilor. Ei sunt dresați sistematic să se supună necondiționat.

Oroare pură

În anumite cercuri se știa că dorințele și tendințele perverse se puteau satisface contracost la noi de către copii. Deși între timp mama are un serviciu bun la o casă de comenzi, ea era de părere că și eu pot participa cu un venit la cheltuielile curente. Seara veneau bărbați și mă luau de acasă, și mă aduceau numai a doua zi dimineața. Pe unii dintre acești bărbați îi cunoșteam de la întâlnirile cultului. Deși la *mese* (întâlnirile cultului) ei erau mascați, eu îi recunoșteam după voce sau după mirosul corporal.

Dintre multele exemple, de unul îmi amintesc cu groază, anume de întâlnirile de la sfârșit de săptămână de la ferma unui satanist. Acolo se făceau filme cu conținut pornografic, majoritatea dintre ele brutale. Au fost și cazuri când copiii nu supraviețuiau. Pentru filmări se aranjau spații care imitau o clasă de școală, un salon de spital sau spații sado-masochiste. Filmele erau vândute prin rețelele celor inițiați, sau ajungeau în colecții particulare. Noaptea se țineau *mese* într-o pivniță de sub magazin. În timpul lor era glorificat Satana, i se slujea și i se aduceau jertfe. La zile deosebite jertfele erau copii, femei sau animale. În toate acestea se vedea clar că membrii cultului credeau serios în existența Satanei și a promisiunilor lui de a le procura putere și bani.

La vârsta de cinci ani eu aproape că nu mai puteam vorbi. Cu cât se apropia mai mult ziua când urma să fiu testată pentru școală, mama era tot mai conștientă că nu are cum să explice starea mea apatică. În plus, aveam crize mari de tuse și vomitam me-

reu. Cunoștințele mamei i-au recomandat pentru mine un sanatoriu din nordul Bavariei. Și acolo veneau noaptea și mă luau, și mă duceau la „clienți“. Unele dintre fete nu au mai revenit niciodată. Nici ziua nu era mai plăcut. Pedagogii și sanitarii ne loveau imediat atunci când nu le conveneau ceva. Cum șederea mea acolo a fost prelungită, nu am putut începe școala odată cu ceilalți copii, ci mai târziu. De fapt prietenii erau în general imposibile, deoarece mi se interzisesse să invit pe alți copii la mine acasă. Iar eu nu aveam voie să părăsesc locuința decât să merg la școală, iar după aceea să vin direct acasă.

În timpul acela mama avea un alt partener de viață, care nu după mult timp s-a mutat la noi. Amândoi beau foarte mult. În cazul tatălui meu vitreg, când bea, era suficientă numai o privire piezișă, că se și înfuria. Atunci el ne bătea, pe fratele meu sau pe mine. El găsea întotdeauna un motiv, iar dacă nu găsea, îl ațâța mama, prin aceea că se plângea de noi. Cu toate că mama bea mult, ea a făcut o carieră profesională. Era bună de gură și sigură de sine, ceea ce i-a ajutat să fie văzută bine de ceilalți. Numai puțini bănuiau cât de rece și de perfidă putea să fie, și de ce lucruri rele era capabilă.

Faptul că tatăl nostru vitreg lucra la poliție, nu a făcut să fie întrerupte întâlnirile noastre anterioare. Așa am aflat că cultul era prezent peste tot.

În timpul călătoriilor nouă ni se dădea limonadă care ne obosea. Însă eu am observat că mergeam mult timp, deoarece numerele de circulație ale mașinilor erau altfel decât în Germania, spre exemplu cu scrisul roșu pe fond galben sau alb. În străinătate aveau loc întâlniri mari. Erau și mai mulți bărbați care ne violau. Erau ca posedați și se comportau mai rău decât animalele. După mai multe sărbători, trebuia să mergem la un așa-zis terapeut. El trebuia să constate că nimeni nu povestea ce a văzut. Una dintre metodele lui era „cutia“. Erai închis în pielea goală într-un spațiu strâmt, ceea ce declanșa o stare de panică. Adesea acolo se aflau și gândaci. Erai foarte mulțumit când te scoteau de acolo și ajungeai iarăși la aer proaspăt. Și astăzi am „coșmaruri de cutie“, teamă de spațiile strâmte și o fobie pentru tot ceea ce se târăște.

Cele mai mari dureri erau produse de „aparat“. Numai mult mai târziu am înțeles că era vorba de un aparat care producea electroșocuri. Ți se aplicau pe toate părțile corpului, până leșinai. Ei știau bine mai dinainte până la ce limită o puteau face, fără să riște moartea victimei, deși se mai întâmplau și excepții. Când durerile erau insuportabile, mă gândeam adesea că „dacă Isus care a suferit mult mai mult ca mine, a supraviețuit, atunci voi supraviețui și eu“. Ceea ce m-a ajutat să-mi înving frica. De multe ori mă tocmeam cu Dumnezeu – deși nu-mi închipui de unde știam de El – ca El să mă ajute să

supraviețuiesc o zi sau până la următoarea mea zi de naștere. Îmi era tare frică de ceea ce urmează după moarte.

Altfel decât ceilalți copii, când noi auzeam de „vacanță sau concediu“, intram în panică. În așa-zisele „tabere“ eram învățați să ascultăm orbește și să ne supunem necondiționat. Acest țel îl realizau prin metode de tortură, cum ar fi controlul asupra tuturor necesităților omenești (spre exemplu interdicția somnului), înțepături cu ace și expuneri la lumină puternică sau la tonuri înalte. La curs trebuia să învățăm pe dinafară mai multe ore la rând lucruri despre Satana, dar și lucruri care ni se păreau iraționale, cum ar fi combinații de cifre. Dacă ne opuneam, suportam consecințe grele. La vârsta de 11 ani, când am născut, copilul mi-a fost jertfit după câteva zile. De atunci nu aveam decât dorința să fug, indiferent cum.

Scena drogurilor

La vârsta de 12 ani am făcut cunoștință în Augsburg cu cei care se drogau. La ei mă simțeam bine, pentru că ei m-au primit așa cum eram. Știam că drogurile produc dependență și că mulți mureau datorită lor, însă tocmai lucrul acesta mă atrăgea. Mi se părea singura cale să scap de oroarea de acasă. Nu mai suportam frica de următoarele întâlniri ale cultului. Mă simțeam mai sigură pe stradă decât acasă, unde ei puteau veni oricând. Unii dintre boschetari m-au luat cu ei, fără să pretindă de la mine acte sexuale.

După ce m-am împrietenit cu o prostituată, am însoțit-o peste tot pe unde mergea. La început mă plătea să notez numerele de mașină ale „clienților“ ei. Ea avea destui bani, spre a-și cumpăra haine la modă, pudre de machiaj sau droguri. Când după câțva timp am început să accept avansurile clienților ei, nu era nimic nou, numai că aceștia mă tratau mai bine decât clienții mamei mele sau bărbații din „familie“.

Șefii sălilor de jocuri electronice, barurilor sau bordelelor, pe care le frecventam la vârsta de 14 ani, deși nu puteau fi frecventate decât de cei care aveau 18 ani, mă avertizau întotdeauna la timp. Ei știau mereu când urma să aibă loc o razie sau un control de la poliție. Unul dintre clienți m-a introdus în cercurile înalte, unde oamenii bogați plăteau mulți bani pentru a poseda o minoră. Se părea că viața mea dublă nu era observată la școală sau acasă. Am reușit chiar să termin școala generală. Față de mama inventam permanent povești noi ... până când poliția a sunat la ușa noastră, și au ieșit la iveală minciunile mele. Era dată dispărută o prietenă de-a mea, și poliția vrea să știe totul despre „ocupația noastră secundară“. Curând am aflat că ea murise. M-am speriat și mai rău. Și trebuia să particip în continuare la întâlnirile cultului. Între timp luam tot felul de droguri de care puteam să fac rost.

Fugită de acasă

La vârsta de 15 ani, după o încercare de sinucidere, am fost internată la secția de psihiatrie pentru copii. Cum mă drogam cu heroină, și aveam tulburări de comportament, biroul de consiliere și asistență socială a decis să locuiesc într-o grupă de tineri supravegheați medical și pedagogic. Nu m-am putut descurca repede în noua atmosferă unde locuiam. Cu totul altfel decât mai înainte, aici se dorea ca noi să ne spunem liberi părerea, iar uneori să ne și opunem la lucrurile cu care nu eram de acord. Cu timpul m-am acomodat, dar nu suportam ca cineva să se apropie prea mult de mine. Făceam duș sau baie de mai multe ori pe zi, deoarece mă simțeam tot timpul murdară; însă nu puteam să spăl mizeria din interiorul meu. Mă simțeam când bine, când aveam stări depresive. Noaptea dormeam puțin și mă chinuiam coșmaruri, iar ziua aveam stări groaznice de teamă și mă simțeam complet distrusă. În această stare căutam o refulare, prin ceea ce-mi făceam tăieturi pe brațe și pe picioare. Începusem să fac așa mai demult. După aceea au urmat mai multe intoxicații alcoolice și încercări de sinucidere. De frică să nu ajung iarăși la psihiatrie, am promis că mă voi schimba. De aceea mă răneam în locuri unde nu se vedea. Discuțiile obligatorii cu psihologii nu erau prea efective, deoarece încă de mică eu învățasem să tac. Tortura suferită ani de zile nu-și ratase efectul.

Într-o zi m-a sunat unchiul meu la telefon în grupa unde locuiam. Pedagogii erau surprinși de grija lui față de nepoata sa. Eu însă am fost cuprinsă de panică. Împotriva voinței mele, s-a decis ca eu să petrec vacanța de iarnă la bunicii și la unchiul meu din Hamburg. Bănuiam ce urma să mi se întâmple acolo. Mi se spulberase speranța să scap de „familie“. Scurt timp după aceea el m-a vizitat cu BMW-ul lui luxos. Cum mama nu mă vizita în zilele prevăzute pentru vizită, personalul responsabil de grupă era încântat de unchiul meu. El era apreciat pentru felul lui elocvent de vorbire și datorită înfățișării lui, cât și pentru faptul că avea bani. În Hamburg mi s-au confirmat temerile mele. Au venit și m-au luat de la gară, m-au închis într-o cameră goală, unde m-au ținut două zile legată de pat, goală. „Terapeutul“ care a venit îl cunoșteam mai dinainte, și știam cât de brutal este. El mă lovea permanent și-mi aplica electroșocuri, amenințându-mă că mă va omorî, dacă voi spune un cuvânt în grupa unde locuiam sau în altă parte. După această vizită au fost și mai mari sau mai dese intoxicațiile cu droguri și rănirile care au urmat, astfel că nu mai aveam voie să mai merg la Hamburg.

O viață normală

La vârsta de 18 ani m-am mutat într-o locuință în apropiere de München, unde am făcut o școală comercială. La biroul de consiliere și asistență socială eram considerată

drept incurabilă. Drogurile mă ajutau să rezist în viața zilnică, și-mi dădeau impresia de tărie și siguranță. În biroul de copiat unde lucram am avut pentru prima dată impresia că reușesc să fac și eu ceva cum trebuie. Privită din exterior, la mine era totul normal. Aveam o locuință, servicii, și am reușit chiar să-mi iau carnetul de șofer. În realitate era însă cu totul altfel. Lucram așa de mult, pentru că nu rezistam să stau singură acasă. Cum eram singură, aveam o stare de panică, și nu dormeam decât luând medicamente sedative tari. Ziua luam codeină și energizante, spre a da randament. Credeam că așa pot să-mi stăpânesc corpul.

O vizitam tot mai des pe mama, în speranța că ea se schimbuse între timp. Discuțiile noastre erau superficiale și nu discutam niciodată despre lucrurile din trecut. Și de fiecare dată plecam de la ea dezamăgită. În timpul acela tatăl meu vitreg a murit de ciroză, datorită consumului exagerat de alcool. Mama m-a rugat să-mi iau concediu câteva săptămâni, și să stau cu ea, deoarece fratele meu plecase de acasă de la vârsta de 14 ani. Am fost surprinsă cu câtă răceală și indiferență a reacționat ea la moartea partenerului ei cu care trăise ani de zile, și cum se bucura de banii care urma să-i încaseze de pe asigurarea lui. Ea era de multe ori plecată, iar eu eram singură acasă. Într-o seară, pe neașteptate, a venit unul din „familie“. Eram încremenită. El m-a luat pur și simplu cu el. Zilele și prin ce-am trăit atunci a fost așa de groaznic, încât nici nu mai vream să mă gândesc la ele. Ceea ce știu, este că după aceea nu mai vream să trăiesc, deoarece am observat că cultul nu va renunța niciodată la mine.

La locul meu de muncă șeful a început să-mi facă avansuri, încât a trebuit să-mi dau demisia. N-a durat mult, și am ajuns iarăși între cei care se droghează. Totul părea fără sens și gol. Îmi dispăruse orice speranță de a trăi normal.

Ultima încercare de sinucidere

La 20 de ani eram boschetară. Dormeam în garaje subterane, pe capacele căminelor termice sau pe unde puteam. Practicam iarăși prostituția, spre a-mi finanța consumul meu de droguri. Am ajuns iarăși în clica celor drogați. Aveam legături cu proxeneți, cluburi, baruri și proprietarii lor. Acolo aveam pe de o parte impresia că nu sunt singură, pe de altă parte eram șocată de brutalitatea care domnea acolo. Toată ziua trebuia să fiu la dispoziția bărbaților. Toți banii încasați îi dădeam pe heroină, având nevoie de doze tot mai mari. În final am acceptat o dezintoxicare treptată, înlocuind heroina cu metadon, așa-zisa metodă substitutivă. Însă în viața mea nu s-a observat nici o îmbunătățire, dimpotrivă, beam mai mult, luam sedative tari și mă tâmpeam din ce în ce mai mult. Aproape că nu mai existau faze când eram trează. Ceea ce conta, era să nu mai

gândesc. Ajungeam tot mai des la spital, după o supradoză de droguri. De multe ori chiar doream stările de supradozare. Îmi era egal dacă nu mă mai trezeam. De mai multe ori medicii m-au amenințat că-mi vor face o cură de dezintoxicare forțată.

Într-o toaletă de la gară am fost violată de un bărbat, care ura toate prostituatele. După aceea am luat mai multe tablete și toate drogurile care le aveam. Lucrul acesta s-a întâmplat în primăvara anului 1998. Vream în mod serios să-mi pun capăt vieții. Însă Dumnezeu nu m-a lăsat să mor. După două zile, când m-am trezit în spital și vream să plec de acolo, medicii au chemat un judecător. Pe el nu-l puteam păcăli. El a hotărât să fiu internată într-un spital de psihiatrie pentru o dezintoxicare forțată. M-au dus însoțită de polițiști la spitalul Haar din München, secția psihiatrie (închisă). Acolo am avut succes cu talentul meu convingător, și i-am făcut pe medici să mă creadă, astfel că după trei săptămâni am fost externată. Condiția era să locuiesc supravegheată într-o grupă de femei, unde să continui tratamentul de dezintoxicare. De-abia am ajuns acolo, și, între multe femei, am renunțat repede la intenția mea de a rămâne „curată“ (să nu iau droguri), și am și plecat la gară, să-mi procur droguri. Și totul a decurs ca și mai înainte.

Intervine Dumnezeu

În zona unde se întâlneau cei drogați din München am observat persoane care ofereau sandvișuri, cafea și cărți. Am mers de câteva ori la ei să-mi iau ceva de mâncare, însă mai întâi i-am privit de departe. Ei erau cunoscuți ca „pocăiții“. Când unul dintre ei mi-a spus că Isus poate ajuta oricui, m-am gândit și eram sigură că „oricui, dar nu mie. Dacă El ar ști cum am trăit eu, sigur că n-ar mai avea chef să vorbească cu mine“. Am fost surprinsă că adesea eram invitată să merg la o adunare unde se servea masa de seară pentru cei ca mine. Când în sfârșit am îndrăznit să merg, am simțit acolo o căldură necunoscută până atunci. Cel mai mult m-a impresionat faptul cum credincioșii îi tratau cu respect pe cei „eșuați“ ca noi, și pe mine. După părerea mea de atunci, toți oamenii fac totul din interes, nimeni nu-ți dă ceva, fără să-i dai și tu ceva. Dar la ei nu era cazul.

În acest timp corpul meu se distrugea tot mai mult. Zilele se scurgeau după aceeași schemă: droguri, băutură, letargie, prostituție. Datorită prostituției pe care o practicam, am fost arestată de câteva ori. Când după două săptămâni m-au dus la închisoarea din Aichach, a fost cel mai mare șoc pentru mine. Acolo am renunțat obligatoriu la droguri. Acum eram singură, cu mine și cu gândurile mele. În pușcărie starea mea de frică și coșmarurile au fost și mai rele. Mângâierea a fost o vedere pe care mi-o scrisese unul

dintre creștini. Însă ultima propoziție din ea m-a enervat la culme: **Dumnezeu nu face greșeli!**

După eliberarea mea mă gândeam mereu la Dumnezeu și la cei credincioși. De *cult* fusesem învățată că credincioșii sunt figuri de răs, naive, și că Lucifer este mai tare decât Dumnezeu. Acum eu stăteam și ascultam afară, atunci când credincioșii aveau program la adunare, însă nu îndrăzneam să intru înăuntru. Până la urmă am intrat totuși, atunci când unul dintre credincioși, care s-a prezentat Lorenz, m-a invitat de mai multe ori la o gustare, pe mine și pe ceilalți. El ne-a povestit mult despre Isus, și am început să citim în Biblie. Eu mai credeam că nimeni nu mă poate ajuta, însă nu mă împăcam nici cu viața pe care o duceam. Atunci L-am rugat pentru prima dată pe Isus să mă ajute. Credeam că trebuie să scap mai întâi de droguri, înainte ca să-mi poată ajuta Dumnezeu.

O viață nouă

După această rugăciune am vrut să împlinesc în sfârșit hotărârea luată de a scăpa de droguri. Însă după ce am început o cură de dezintoxicare, într-un sanatoriu din Pădurea Neagră, mă simțeam groaznic. Mă apucau transpirațiile de frică, chiar și numai atunci când cineva vorbea cu mine. Era imposibil să-mi deschid cuiva inima. Drogurile mă făceau să-mi fie scârbă și de mine. Mă chinuiau mai departe amintirile și coșmarurile. După o săptămână, singurul meu gând era să fug și să mă amețesc, ceea ce am și făcut. Imediat mi-am cumpărat alcool din satul vecin. După aceea eram amețită, însă mă uram, deoarece iarăși eșuasem. Mă gândeam că nu mă mai pot înfățișa așa înaintea lui Dumnezeu. Îmi ratasem șansa. Mă rușinam și de creștini, și căutam să-i ocolesc.

Însă Dumnezeu mă căuta. Îl întâlneam tot mereu pe Lorenz la gară sau la centrul de distribuție a metadonului. Prin discuțiile cu el despre Dumnezeu, am înțeles treptat că pentru a veni la Dumnezeu nu trebuie să-mi pun mai întâi viața în rânduială, ci că Dumnezeu mă primește așa cum sunt, cu toate greșelile, cu toate păcatele și cu toată vina mea. Nu uitam o frază din Biblie pe care o auzisem: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu mă vei glorifica“ (Psalmul 50:15). La scurt timp am fost invitată la o seară de întâlnire cu foștii drogați, care povesteau cum au scăpat ei de droguri. Lucrul acesta m-a făcut să sper că poate tot mai este o scăpare și pentru mine.

După două luni starea mea de frică a devenit insuportabilă. Aveam impresia că înnebunesc. Trebuia să se schimbe ceva în viața mea. Și iarăși mi-am amintit de versetul din psalmul 50. Am deschis Biblia la psalmul 50, și am citit și psalmul următor, care m-a liniștit mult.

Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele! Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea și curăță-mă de păcatul meu! Căci îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea. Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta; așa că vei fi drept în hotărârea Ta și fără vină în judecata Ta. Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a conceput mama mea.

În rugăciunea mea puteam să confirm din inimă aceste versete. L-am rugat pe Isus să mă ierte. Vream ca El să intre în viața mea. După ce m-am rugat, m-am liniștit; și nu mi mai era așa frică. Aveam impresia că nu mai sunt singură. Însă eram conștientă că mai depindeam de droguri. Pe atunci aveam 23 de ani.

Recăpătarea încrederii și relații noi

După ce m-am pocăit, am avut impresia că de abia de acum începeau problemele. Îmi venea greu să mă împrietenesc cu cineva, pentru că de frică nu puteam să scot un cuvânt. Mă intimidă mai ales marea mulțime de oameni din adunare. M-a ajutat mult faptul că Lorenz era alături de mine și mă încuraja să vin mai departe la adunare. Pentru prima dată în viața mea se interesa cineva de mine, și-mi arăta că eu sunt importantă. De mai multe ori el sau altcineva de la adunare a venit la gară și m-a luat la ei, atunci când eram gata să fac o criză, sau după o criză. Am fost surprinsă mereu câtă răbdare avusese el cu mine, și mă întrebam de unde are el atâta putere. Lorenz mi-a arătat clar că Dumnezeu poate ajuta oricui. În primul rând celui care vrea să fie ajutat, iar în al doilea rând celui care ascultă ceea ce i se spune. Stabileam împreună unele lucruri, și el aștepta ca eu să mă țin de cuvânt. Rămăsesem înțeleși să-l sun imediat atunci când mă aflam în pericolul de mă răni singură sau să fac vreo criză. Tot așa, trebuia să frecventez regulat cercul de strângere în casă și să merg la adunare. În mod surprinzător, m-am ținut de cuvânt.

Între timp am avut mai mult legătură cu ceilalți membrii din adunare. Respingeam însă orice fel de prietenie. În „familie“ nu exista nici un fel de prietenie. Erai disprețuit atunci când cereai ajutor, căci prin aceasta arătai slăbiciune. Acum totul era altfel.

Pas cu pas

La trei luni după ce mă hotărâsem să-mi trăiesc viața împreună cu Isus, frații și surorile au aflat că problemele pe care le aveam eu aveau cauze mult mai adânci. În euforia produsă de tablete, le-am povestit evenimentele petrecute în copilăria mea. Începând de atunci a început să capete fisuri zidul pe care-l ridicasem în jurul meu. În momentul acela Dumnezeu îmi arătase deja că viața mea este în mâna Lui, și că El îmi vrea nu-

mai binele. Iar pe deasupra, în Lorenz aveam alături de mine un tată spiritual, pe care mă puteam baza. Cea mai mare dorință a mea era ca să intre Lumina și Adevărul în viața mea. O recădere gravă în apucăturile din viața mea dinainte mi-a arătat clar că eu nu pot să mă schimb prea mult, fără să trăiesc într-un mediu înconjurător stabil.

Două femei de la adunare erau gata să mă ia să locuiesc la ele. Prin citirea Bibliei am înțeles cât de greșit era felul meu de gândire. Nu puteam să înțeleg cuvinte ca ascultare, educare, predare, jertfă, smerenie. În „familie“ ele aveau cu totul alt sens. Spre exemplu, ascultare însemna o supunere oarbă, ca cineva să facă totul fără nici un comentariu, tot ceea ce i se spunea. Educare însemna în cult metode de teroare, cum ar fi electroșocuri, interzicerea somnului, dușuri cu apă ca gheața, foame, sete. Adevărul a înlocuit treptat fiecare minciună în parte. Eu aveam acum în Cuvântul lui Dumnezeu ceva absolut, pe care mă puteam baza. Cuvântul lui Dumnezeu mi-a ajutat să deosebesc sentimentele de vină când eram eu răspunzătoare de ele, de cele când era cultul, și care mă convinsese că eu sunt de vină. Astfel că eu învățam practic – iar aceasta până astăzi – ceea ce înseamnă cuvintele Domnului Isus din Ioan 8:31–32: *„Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi“*.

Numai la doi ani după ce m-am pocăit am putut să vorbesc prima dată cu Lorenz despre „familie“. Mai mult decât până atunci, l-am cerut lui Dumnezeu să mă călăuzească și să mă ajute pe calea de vindecare. Eram conștient că numai Isus poate să vindece răni așa de adânci. Treptat ieșeau la suprafață amintirile de care nu mai vream să aud. De regulă dura mult timp până când eu puteam să vorbesc despre vreuna din ele. După aceea am adus răniurile mele înaintea Domnului Isus, în rugăciune. O mare mângâiere¹ au fost textele biblice, cum ar fi 1 Cor. 10:13, Psal. 91* și Psal. 23. Când am început să vorbim despre întâmplările traumatice prin care trecusem, căutam automat posibilități prin care să mă sustrag realității dureroase. Lucrul acesta îl realizam, spre exemplu, privind țintă podeaua sau un alt obiect. Încă de copil perfecționasem tehnica aceasta sau altele asemănătoare, spre a rezista la dureri mari, fără să o iau razna. Ceea ce mai înainte îmi slujise ca mecanism de supraviețuire, acum îmi împiedica vindecarea.

Privind retrospectiv, trebuie să recunosc că mai eram încă destul de deprimată. Îmi reveneau tot mereu în minte amintiri noi, și credeam că nu voi mai scăpa de ele nicioda-

¹ 1 Cor. 10:13: „Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda“.
Psal. 91:1,11: „Cel ce stă sub ocrotirea Celui preaînalt, și se odihnește la umbra Celui atotputernic [...] Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale ...“.

tă. Deși observasem că între timp se schimbaseră multe lucruri, progresam cu pași prea mici. Însă Dumnezeu are propriul Său plan în ce privește timpul de vindecare. El vindecă pas cu pas. Lorenz nu s-a lăsat descurajat de unele dintre afirmațiile mele distructive, ci mă încuraja tot mereu. Mi-a ajutat combinația dintre dragoste, răbdare, îndelungă răbdare, dar și îndemnul și mustrarea. Eu nu mai aveam voie să mă preocup singură de trecutul meu. Lucrul acesta trebuia să aibă loc la întâlnirile care aveau loc regulat. Este importantă metoda aceasta, deoarece altfel ești inundat de amintiri și te afli în pericolul de a face prostii. Tot mereu sunt surprinsă câte răni sufletești mi-a vindecat deja Dumnezeu. Unele mi le amintesc numai prin cele aflate de la alții, care au trecut prin aceleași situații ca mine.

Viață adevărată

Mutarea într-o grupă formată din patru femei de la adunare a fost iarăși un pas prin care m-am stabilizat și mai mult. Acolo eram colocatară și aveam propria mea cameră. Între timp mă țineam de promisiunile făcute, și nu mai aveam nevoie de supraveghere permanentă. Mă împrietenisem cu o altă colocatară, și astfel devenisem mai deschisă față de cei din jurul meu. De la ea am învățat să râd cu adevărat. În măsura în care relația față de celelalte femei se normaliza, tot așa se schimba și aversiunea mea față de tot ceea ce era în legătură cu „familia“. La adunare am experimentat cum familiile creștine se comportau cu totul altfel. Încrederea pe care mi-o arătau ei, atunci când aveam grijă de copii, mi-a ajutat de asemenea să devin mai sigură în comportarea mea față de ceilalți oameni.

Chiar dacă între timp eu merg cu plăcere la serviciul divin, acolo se mai întâmplă lucruri care-mi creează probleme, spre exemplu Cina Domnului. Multe dintre ritualele satanice sunt imitații ale practicilor creștine, însă contrariul lor. De fiecare dată când îmi amintesc de ele, acestea declanșează mereu în mine stări de vomă și dureri de cap. Însă și în cazul lor observ cum Domnul Isus este pe punctul de mă vindeca de ele.

Cum eu nu am relații familiale normale, pentru mine este o consolare să pot să fiu împreună cu frații și surorile din adunare, unde am găsit un fel de familie nouă. Lucrul acesta l-am simțit în timpurile grele, mai ales atunci când eram în spital. La mine veneau așa de mulți vizitatori, încât ceilalți din salon erau uimiți. Și eu am fost profund mișcată de compasiunea pe care mi-au arătat-o prin vizitele lor.

Datorită leziunilor mele de la coloana vertebrală, a trebuit să fiu operată de mai multe ori. Brutalitatea suportată în copilărie produsese nu numai leziuni sufletești, ci și corporale. Și în cazul lor, eu mă încred în Dumnezeu, că El va proceda așa cum este bine pentru mine. **Dumnezeu nu face nici o greșală!**

Spre exemplu, paralizia picioarelor m-a crușat de multe recăderi. Pentru mine vinderea sufletească este mult mai importantă decât cea corporală. Datorită leziunilor de la coloana vertebrală nu-mi pot împlini dorința de a mă ocupa de copii. Cum corpul meu nu poate suporta un efort fizic prea mare, Dumnezeu îmi arată că există multe alte lucruri utile pe care le pot face, și prin care pot sluji altora. Așa am început să mă interesez de calculator, și am observat că mă descurc. Pentru mine era ceva nou faptul că pot face ceva așa cum trebuie.

Un verset biblic important pentru mine este cel din Coloseni 1:13: „...*El ne-a eliberat de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui* ... “

Această promisiune mi-a ajutat împotriva fricii pe care o aveam că organizația va re-intervenii în viața mea. Înainte am văzut cum ei își împlineau amenințările pe care le făceau. Acum însă am învățat că Isus l-a învins deja pe Satana. Chiar dacă coșmarurile mă mai chinuie și astăzi, sunt mângâiată la gândul că eu sunt protejată de Dumnezeu (Psalmul 91:1). Mai există zile când anumite evenimente îmi reamintesc temerile și lezările suportate, cum ar fi spre exemplu halloween², o mare sărbătoare a cultului.

Mulțumesc așa de mult lui Dumnezeu că El m-a scăpat de această oroare. Chiar dacă știu că vor rămâne atât cicatricile vizibile cât și cele invizibile, Dumnezeu acoperă tot mai mult evenimentele rele din trecut, cu experiențele bune pe care le fac acum.

Mulți mă întrebă ce părere am față de ceea ce mi s-a făcut mai înainte. Nu-i urăsc pe oamenii de atunci, însă știu că Dumnezeu este drept. De aceea am adus totul înaintea lui Dumnezeu, și El va purta de grijă, așa cum se spune în Biblie: „Răzbunarea este a mea“.

Mulțumesc lui Dumnezeu că m-a iertat, și nu mai vreau să mă întorc la viața mea din trecut. Spre exemplu, iarna mă gândesc adesea la timpul când eram boschetară, și mă bucur că acum am o cameră încălzită.

Isus mi-a dat în inimă pacea Sa, și m-a binecuvântat din plin. Ceea ce n-am avut în copilărie, El mi-a dat acum.

Datorită trecutului meu, nu voi putea uita ușor abuzurile sexuale și rituale pe care am fost obligată să le suport. De câțiva ani ne rugăm într-un grup mic pentru aceia care au avut parte de asemenea lucruri ca și mine. Prin povestirea mea vreau să fac atenți pe alți credincioși cu privire la necazul celor care trec prin astfel de situații și care de frică

² Povestea spune că în această zi, de 31 octombrie, spiritele celor care au murit în ultimul an se întorc pe pământ, în căutarea unor corpuri vii, pentru a le poseda pe perioada anului viitor, aceasta fiind singura speranță de a avea o viață după moarte. Celții considerau faptul că toate legile spațiului și timpului sunt suspendate în această zi, permițându-le spiritelor să interacționeze cu cei vii. Cei vii nu doreau a fi posedați, și astfel, în noaptea de 31 octombrie sătenii stingeau focurile din casele lor, pentru a li se face frig și pentru a deveni astfel nedoriți. Ei se îmbrăcau în tot felul de costume caraghioase și participau la parade gălăgioase în cartierul lor, încercând să fie cât mai distructivi posibil, pentru a speria spiritele ce veneau în căutarea celor vii.

nu au curajul să le facă publice. Eu vreau să ajut și eu la rândul meu, așa cum am fost ajutată și eu, așa cum exprimă plastic versetul din 2 Corinteni 1:4:

*„...care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin **mângâierea** cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!“*

Ioana